

แหล่งใต้

สมปราชญ์ อัมมะพันธุ¹

ภาษาเป็นเครื่องแสดงถิ่นที่อยู่ของผู้พูดได้เป็นอย่างดี ใครอยู่ในถิ่นใดก็มักจะออกเสียงเหมือนคนในท้องถิ่นนั้น คนจีนที่อยู่ในแคว้นโดมณฑลใดก็พูดเป็นเสียงของคนในมณฑลนั้น เช่น คนอยู่ในมณฑลไหหลำก็พูดภาษาไหหลำ อยู่ในมณฑลกวางตุ้งก็พูดภาษากวางตุ้ง แต่ละถิ่นเหล่านี้แม้จะเป็นภาษาจีนด้วยกันก็ยังมีศัพท์สำเนียงแตกต่างกัน ดูแต่ภาษาไทยของเราก็ยังแบ่งออกเป็น ภาษาเหนือ ภาษาอีสาน ภาษาใต้ และภาษากลาง ลองให้คนภาคต่างๆ เหล่านี้มาพูดกันด้วยภาษาถิ่นของตนเองซิครับ รับรองฟังกันเมื่อหูแหล่ละครับ ก็เพราะว่าจะฟังกันไม่รู้เรื่องนะซีจอร์รี่

อย่าว่าคนแต่ละภาคจะพูดกันไม่รู้เรื่องเลย ขนาดคนภาคเดียวกันแท้ๆ บางที่ยังฟังไม่รู้เรื่อง เพราะภาษาของแต่ละถิ่นยังแตกต่างกันไป เช่น “พริกขี้หนู” คนแคว้นจังหวัดนครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา เรียกว่า “ดีปลี” แต่แคว้นชุมพรและสุราษฎร์ธานี กลับเรียกว่า “ลูกเผ็ด” เห็นมั๊ยครับ ภาคเดียวกันยังใช้คนละคำกันไปเลย วันนี้เรามาหัด “แหล่งใต้” คือ หัดพูดภาษาปักยี่ได้กันหน่อยนะจอร์รี่

คนปักยี่ได้ออกเสียงบางคำไม่ชัด เมื่อคนปักยี่ได้ “แหล่งสำล่ำกลาง” (พูดภาษากลาง) ไม่ว่าจะดัดเสียงอย่างไรก็ยังรู้ว่าเป็นคนปักยี่ได้พูดภาษากลาง ผมเคยสอบสัมภาษณ์นักเรียนที่จะเข้าเรียนครู

ป.กศ. ที่จังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ จังหวัดนี้มีข่าวเกี่ยวกับผู้ก่อการร้ายอยู่บ่อยๆ ผมจึงถามว่า

“ถ้าสมมุติว่าผู้ก่อการร้ายเข้ามาในหมู่บ้านที่เธออยู่ เธอจะอย่างไร”

เด็กก็ตอบทันทีทันควันด้วยความฉลาดว่า

“ผมก็ไปแข่งกำนันซิครับ”

“อ้าว.....กำนันท่านทำผิดคิดร้ายอะไร เธอถึงต้องไป “แข่ง” กำนันเข้าล่ะ”

ผมแย้ง

“เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ เราต้องแข่งให้กำนันทราบครับ”

ครับ เด็กเขาอยากจะบอกว่า “แข่งกำนัน” แต่เขาออกเสียงตัว “จ” ไม่ได้ เขากลับออกเสียงตัว “ซ” แทน จึงกลายเป็น “แข่งกำนัน” ไปฉิบ กรรมของท่านกำนันจริงๆ นะจอร์รี่

ลักษณะการออกเสียงบางเสียงไม่ชัดเจนนี้ เห็นทีจะมีกันอยู่ทุกภาคก็ว่าได้ อย่างเช่น มีปัญหาถามว่า “ซ้าง” ภาคไหนตัวโตที่สุด คำตอบก็คือ ซ้างภาคใต้ตัวโตที่สุด ลองฟังเหตุผลและลองออกเสียงดูซิจอร์รี่

ภาคเหนือเขาออกเสียงว่า “จ้าง” ซ้างภาคนี้ ออกเสียงสั้นเห็นจะตัวเล็กที่สุดละ ทางอีสานออกเสียงเป็น “ซ้าง” เห็นจะตัวโตขึ้นมาหน่อย พอมาถึงภาคใต้เขาออกเสียง “ซ้าง” เป็น “จ้าง” เป็นไงครับ

¹ รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ฟังเสียงสูงและออกเสียงยาวมากกว่าทุกภาค เขาจึง
ว่ากันว่าช่างภาคใต้ตัวโตที่สุดก็ทีเสียงนี้แหละครับ

ถ้าคุณไปเที่ยวงานวัดแถวภาคใต้ บางทีคุณ
จะได้ยินเสียงโฆษณางานวัดประกาศว่า

“เลาได้ลับความสะดุกสะด่านปานไปแล้ว 1
จ้าวโมง ต่อไปนี้ขอเงินคุณดะรง (ณรงค์) ขึ้นมา
ล่องเปลง “ดำไม่ตั้งต้องเป็นเลา” ขอเงินครับ”

หรือบางที่เราอาจจะได้ยินเสียงร้องเพลง
เจ็ยแจ้วมาจากเวทีว่า “จันลักเตอเต้าคว่า” เป็นไง
ครับฟังแล้วซึ่งจริงๆ นะขอรับ

คนปักยี่ได้บางคนเวลาพูดภาษากลาง แม้
น้ำเสียงจะเหมือนคนภาคกลางพูดภาษากลางก็จริง
แต่ก็อาจจะสังเกตได้ง่ายว่าเป็นคนปักยี่ได้ เพราะมี
ศัพท์สำนวนบางคำที่เป็นคำเฉพาะของภาษาใต้แต่
ออกสำเนียงภาคกลาง ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า “พูด
ออกทองแดง” นอกจากจะพูดเพี้ยนเสียงแล้วยังมี
ส่วนที่สังเกตได้ง่าย คือ ใช้คำลักษณะนามผิด เหมือน
ไอ้เต๋อเพื่อนผมคนหนึ่งมักพูดภาษาทองแดงนี้เป็น
ปกติ แม้จะพยายามฝึกเท่าไรๆ เพื่อนก็ยังเป็นนัก
ผลิตทองแดงอย่างถาวรชนิดตั้งตัวเป็นเจ้าของ
เหมืองทองแดงกันทีเดียว

ตอนเข้ากรุงเทพฯ เพื่อสอบเข้าเรียนต่อ
มหาวิทยาลัย เพื่อนผมคนนี้พยายามฝึกฝนการพูด
ชนิดพยายามขายเหมืองทองแดงให้หมดไปทีเดียว
ก็ดีขึ้นแหละครับ

วันหนึ่งเราไปกินอาหารกลางวันกัน ไอ้เต๋อ
ก็จัดแจงสั่งอาหารเองโดยระมัดระวังการใช้ภาษา
อย่างเต็มที่

“แม่คำ แม่คำ ขอซื้อข้าวแกงเนื้อ 1 จาน”
เสียงภาษากลางช้าๆ แต่ชัดแจ้ว เราอดภูมิใจไม่ได้ แต่
พอได้ยินตอนท้ายต้องส่ายหน้า “เอาไข่ดาว 1 หน่วย
ด้วย” (หน่วย ภาษาถิ่นใต้ คือ ฟอง ลูก หรือผล)

เป็นอันว่าไอ้เต๋อก็ยังเป็นนายเหมืองทองแดง
อยู่เหมือนเดิม ตอนนี้ได้ข่าวว่าไปเป็นครูอยู่แถว

จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผมไม่ได้พบมานานแล้ว ไม่
ทราบว่าตอนนี้ “ทองแดง” ของมันยังมีอยู่อีกหรือ
เปล่า ถ้ามี.....ก็กรรมของเด็กนักเรียนจริงๆ นะขอรับ

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่คนชอบนำเอาการพูด
ของคนปักยี่ได้มาเป็นมุกตลกอยู่บ่อยๆ ก็คือปัญหา
เรื่องวรรณยุกต์ เพราะคำที่มีวรรณยุกต์ต่างกันแต่
ชาวปักยี่ได้จะออกเสียงเหมือนกัน แต่ใช้ต่างความ
หมายกัน เช่น

“พ้มอ้อเอาฮั่วเข้าไปดัมข้าโก” (ผมจะเอาหัว
เข้าไปดัมกับข้าโก) เสียง “ข้า” กับ “ขา” ชาวปักยี่
ได้ออกเสียงเหมือนกันดิกเลยครับ แต่คนละความ
หมายกันครับ

หรือ “เอากบนี้ไปใส่ตู้ที่” เวลา “แหล่งใต้”
ไม่ทราบจะให้เอาไป “ใส่” ไหมเพื่อทำตู้ หรือ เอา
ไป “ใส่” ในตู้ เลยกลายเป็นคำพ้องเสียง แต่
คนละความหมายกัน ฟังยากจริงๆ นะขอรับ

ปัญหาอีกอย่างหนึ่ง คือ ปัญหาการใช้คำ
สุภาพที่เกี่ยวกับภาษาถิ่นยังงั้นขอรับ เพราะว่าคำ
บางคำท่านผู้รู้ทางภาษาไทยท่านห้ามใช้ เช่น คำผวน
คำผวน คือ คำ 2 คำที่สลับเสียงและสลับตัวสะกด
ของคำเดิมด้วยกัน เช่น พูดว่า “บัดไว” ผวนกลับก็
คือ “ไปวัด” หรือพูดว่า “กากินจีหฺมู” ผวนกลับก็
“กูกินจีหฺมา” ังครับ

คำใดที่ผวนแล้วหยาบคายท่านจึงห้ามพูด
เช่น “ผักนึ่ง” ท่านห้ามเรียกว่าผักนึ่ง ถือว่าไม่สุภาพ
เพราะเมื่อผวนกลับแล้วจะไปพ้องกับอีสานคำหนึ่ง
ซึ่งฟังแล้วหวาดเสียว ท่านจึงให้เรียก “ผักนึ่ง” เสีย
ใหม่ว่า “ผักทอดยอด”

มีคำหนึ่งที่ท่านก็ว่าไม่สุภาพ เพราะคำไป
พ้องเข้ากับคำในภาษาถิ่นใต้ที่หมายถึงอวัยวะบาง
ส่วนที่ไม่ควรเอ่ยถึง ถ้าเอ่ยถึงคำนั้นท่านถือว่า
หยาบคาย ดังนั้น “กล้วยไข่” ท่านให้เรียกว่า
“กล้วยกระ หรือ กล้วยเปลือกบาง” ครับ

“ต้นหนามพุงดอ” ท่านก็ให้เรียกว่า

“ต้นหนามรอบข้อ”

“ข้างสึดอ” ซึ่งหมายถึง ข้างตัวผู้ที่มีมา สั้นๆ โพล่ออกมาเล็กน้อยผิดกว่าข้างตัวผู้ธรรมดา ท่านก็ห้ามเรียกว่า “ข้างสึดอ” ให้เรียกว่า “ข้างนรการ”

“แปดตัว” ท่านก็ห้ามใช้ ให้ใช้ว่า “สี่คู่” และนอกจากนี้ยังมีคำอื่นๆ อีกหลายคำที่มีลักษณะทำนองนี้ ผมไม่แน่ใจว่าการสอนคำสุภาพเหล่านี้จะช่วยให้เด็กพูดจาสุภาพขึ้นหรือจะส่งเสริมให้เด็กพูดลามกกันแน่ เพราะคำเหล่านี้เป็นคำที่คนเขาใช้กันอยู่ในสังคมทั่วๆ ไป เขาสื่อความหมายกันรู้เรื่อง (ยกเว้นท่านผู้รู้ทางภาษาไทยบางท่าน) แล้วเขาไม่คิดว่าลามกหรือหยาบคายอะไรเลย อย่างเช่น คุณจะซื้อผักบุ้งสักบาท ใครจะบอกแม่ค้าว่า

“แม่ค้าจ๋า ขอซื้อผักทอดยอดสักบาทเถอะ” หรือ “แม่ค้าจ๋า ขอซื้อบุตมมะละกอซักใบ ปลาสด เอ๊ย.....ปลาไปไม้ 1 กิโลกรัมแล้วเอาปลาหาง (ปลาช่อน) 1 ตัวด้วย” ถ้าท่านพูดอย่างนี้แล้วแม่ค้ารู้เรื่องหยาบของให้ท่านถูกก็บุญของท่านแหละขอรับ

การสอนคำสุภาพ (สำหรับท่านผู้รู้ทางภาษาไทย) ที่ว่านั้นนอกจากจะนำไปใช้กับคนทั่วไปลำบากแล้ว (คนทั่วไปไม่ใช้) ยังส่งเสริมให้เด็กกลายเป็นคนไม่สุภาพ (ลามก) มากขึ้น ถ้าท่านสังเกตจะเห็นว่าคำสุภาพเหล่านี้จะเพ่งเล็งถึงคำที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะส่วนล่าง เช่น อวัยวะเพศ คำใดที่ออกเสียงเหมือนหรือพวนแล้วเสียงเหมือนก็ถือว่าหยาบคายใช้ไม่ได้เช่นกัน ผมว่าคนที่พูดจากันโดยปกติเขาไม่ได้คิดมากเหมือนท่านผู้รู้ทางภาษาบางคนดอกนะอะ แต่พอครูสอนให้เด็กคิด เด็กก็เริ่มได้คิดนะนี่พอใครพูดอะไรออกมาเด็กที่ได้รับความรู้ความ คิดเรื่องคำสุภาพมาจากครูก็เริ่มจัดแจงคิดทันทีว่าคำนี้มันสุภาพหรือไม่ พวนแล้วหยาบมั๊ยก็พยายามพวน คำดู

อย่างคำ ไอ้ อี จี้ เยี้ยว นี่ก็พูดไม่ได้ท่าน

ถือว่าไม่สุภาพ เช่น “จีดิน” ท่านให้ใช้ว่า “มูลดิน” หรือ “จีฝอย” ให้เรียกว่า “กุ่มฝอย หรือมูลฝอย” เพราะ “จี” ไม่สุภาพ ต้องใช้คำว่า “มูล” แทน

วันหนึ่งครูสาวถามลูกศิษย์ (หลังจากการเรียนเรื่องคำสุภาพแล้ว)

“ทำไมเธอไม่มาโรงเรียนเมื่อวานนี้”

ศิษย์ก็ตอบโดยพยายามใช้คำที่คิดว่าสุภาพว่า “ผมมูลเกียจมาครับคุณครู”

คำบางคำก็เป็นศัพท์เฉพาะของคนปักษ์ใต้ คนภาคอื่นฟังแล้วอาจสะอึกหรืออึ้งไปก็ได้ เหมือนอย่างอาจารย์เซตุนเพื่อนผมเขาเป็นคนจังหวัดแพร่ เขามาอยู่ทำมาหากินอยู่ที่ปักษ์ใต้ไม่นานเขาก็คิดอยากเป็นลูกเขยของคนเมืองใต้บ้าง หลังจากที่เขาพยายามเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี เอ๊ย.....ไมตรีกับสาวกัญญาอยู่ช้านานก็ชักสนิทสนมกับสาวและครอบครัวของเจ้าหล่อน วันหนึ่งว่าที่แม่ยายก็บอกว่าลูกเขย

“โลกเซตุนไปช่วยเหลือ (ชื่อ) โคมให้แม่ที่นะเอาเท่ (ที่) ใหญ่ๆ นะ” ว่าที่แม่ยาย “แหล่งใต้” บอกเซตุน

“ครับ” เซตุนกระวีกระวาดไปตลาดอย่างรีบด่วน แล้วเขาก็กลับมาด้วยสีหน้ายิ้มย่องผ่องใสที่ได้เอาใจว่าที่แม่ยาย ทันทึที่เปิดกล่องออก ว่าที่แม่ยายถึงกับออกอุทาน

“เออ.....โลกเซตุนไปเส่อ (ชื่อ) โปะะไฟมาทำไหร (ทำอะไร) หะ”

เซตุนงน “ก็.....แม่บอกให้ผมซื้อโคม”

“นั่นแหละ.....แม่บอกให้เส่อโคมหรือมินพุ่นไม่ใช่โคมไฟพุ่นนี้ (อย่างนี้)”

กว่าจะรู้เรื่องกันได้ก็พอดีคุณกัญญาแฟนของเซตุนกลับมาจากที่ทำงาน มาช่วยอธิบายให้เซตุนฟังว่า

“โคม หรือ มินพุ่น เป็นภาษาปักษ์ใต้ หมายถึง กะละมัง ไม่ใช่โคมไฟ แต่บังเอิญเสียงไปพ้องกัน” อาจารย์เซตุนจึงถึงบางอ้อ.....เฮ้อ

อาจารย์เชตุเป็นคนมานะอดทน เขาถือว่า ผิดเป็นอาจารย์ เอ๊ย.....เป็นครู ยังไง ก็ต้องพยายาม “แล้งตาย” ให้ได้ ดังนั้นถ้าแฟนเขาต้องการซื้ออะไรพอเชตุเป็นแจ้นเสนอหน้าไปซื้อให้เอง นับว่าเป็นการเรียกคะแนนนิยมให้กับตัวเองด้วย

คราวหนึ่ง เชตุพยายามเอาใจว่าที่แม่ยาย เมื่อกลับจากทำงานก่อนที่จะมา “เข้าเฝ้า” แฟน เชตุแวะไปซื้อข้าวเหนียวมะม่วงมาฝากว่าที่แม่ยาย ขณะที่แม่ยายกินข้าวเหนียวอยู่เพลินๆ ว่าที่แม่ยายก็บอกให้เชตุไปตักน้ำดื่มในครัวมาให้หน่อย เชตุไปหยิบขันตักน้ำในดุ่มให้ แต่เดินกลับมายังไม่ทันถึงก็ได้ยินเสียงว่าที่แม่ยายเรียก

“เร็วๆ หืด (หน่อย) โลกเชตุ แม่กำลังแค้น”

เชตุตาเลียตาเหลือกริบยื่นขันน้ำให้ว่าที่แม่ยาย

“ขอโทษครับแม่ ผมเอาน้ำมาให้แม่เข้าไป หน่อยแม่อย่าแค้นผมเลย เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ทำไมแม่จะต้องโกรธแค้นผมด้วย” เชตุงง ว่าที่แม่ยายถึง

จะไม่ให้งงอย่างไรล่ะครับ ก็ไอ้คำว่า “แค้น” ในภาษากลางที่หมายถึง “โกรธเจ็บใจอยู่ไม่หาย” นั้น เวลา “ແລ່ງໄຕ້” แล้วจะหมายถึง แค้นคอ ดิดคอ ผิดคอหรือจุกก็ใช้ได้ เช่น

เพื่อนเตะฟุตบอลอัดเข้าที่ท้อง เด็กที่ถูกเตะมันจะร้องว่า “กูแค้นฉิบหาย” ก็คือ ผมจุกมากนั่นเอง เรื่องของภาษาถิ่นได้มันก็เป็นอย่างนี้แหละขอรับ

อาจารย์เชตุเขาเป็นหัวหน้าภาควิชาพลศึกษาของวิทยาลัย คราวหนึ่งเชตุจัดให้นักศึกษาที่เรียนวิชาลูกเสือไปอยู่ค่ายพักแรมที่อยู่ต่างอำเภอออกไป อาจารย์หลายคนทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนและควบคุมดูแลนักศึกษาไปด้วยเชตุสั่งให้นายดำคนขับรถนำผ้าใบไปด้วย 3 ผืน เพื่อใช้กางตั้งเป็นศูนย์อำนวยความสะดวกฝึก เพราะที่จะไปตั้งแคมป์ฝึกเป็นหาดทรายและป่าสน

เมื่อไปถึงสถานที่ที่กำหนด เชตุก็สั่งให้

นักศึกษาไปช่วยกันปักเสากางเต็นท์ทันที สักครู่ นักศึกษาก็มารายงานให้ทราบ

“อาจารย์ครับ ผมว่าไม่ต้องกางเต็นท์ดีกว่า เพราะผ้าใบขาดทั้งนั้น”

“อะไร เดี่ยวผมจะไปดู” เชตุเดินไปที่นักศึกษากับนายดำช่วยกันกางผ้าใบอยู่

“ดำ เด็กบอกว่ากางเต็นท์ไม่ได้เพราะว่าผ้าใบขาดทั้งนั้น ทำไมดำจึงเอาผ้าใบขาดมาล่ะ” นายดำเงยหน้าขึ้นจากการขุดหลุมอย่างงงๆ

“พัมเอามาขรบ (ครบ) ตามอาจารย์สั่งแล้วนี่ขรับ อาจารย์สั่งสามผืน นู้สองผืน แล้วนี่ผืนหนึ่งแล้วหมันอ้อ (มันจะ) ขาดหรือเฮา (ขาดอย่างไรเล่า) นายดำ “ແລ່ງໄຕ້” ตอบมา

“จะไม่ให้ขาดยังไง นี่ใจดูซิเป็นรูเป็นช่องทั้งนั้นเลย แล้วยังจะบอกว่าไม่ขาดอีก” เชตุซักจน พลังเอานิ้วมือจิ้มเข้าไปตามรอยผ้าใบที่ขาด เพื่อชี้ให้นายดำดู

“อ้อ.....พันนี้เข้าไม่เรียกผ้าขาดแหละขอรับ บ้านผมเขาเรียกว่าผ้าหมันแหกขรับอาจารย์”

ถูกของนายดำแก ก็เล่นพูดกันคนละภาษา นี่เอง อาจารย์เชตุส่ายหัวดิกๆ.....เฮ้อ

เมื่อช่วยกันกางเต็นท์เสร็จ พอดีกับนักศึกษาช่วยกันสร้างค่ายพักแรมของหมู่ตัวเองแต่ละหมู่ตามหลักวิชาลูกเสือเสร็จ ก็พอดีตกเวลาเย็น อาจารย์เชตุจึงสั่งให้นักศึกษาทยอยกันไปอาบน้ำที่บ่อน้ำของชาวบ้านก่อนประเดี๋ยวพวกอาจารย์จะได้ไปอาบน้ำง

จัดสัมภาระเข้าที่เสร็จ เชตุก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อที่จะไปอาบน้ำ เมื่อใกล้จะถึงบ่อก็เห็นนักศึกษาหลายคนกำลังล้อมและชะงักงันอยู่ในบ่อ

“เกิดอะไรขึ้นพวกเธอ” เชตุร้องถามนักศึกษากลุ่มนั้น

“ติหมาพลัดบ่อขรับอาจารย์” นายดำเจ้าเก่า ร้องบอกด้วยภาษาของแก

“เฮ้ย.....ใครนะใจดำจริง ตีมันทำไมนะหมา แล้วทิ้งลงไปใบบ่อน้ำเสียด้วย บ่อน้ำนี้ชาวบ้านเขาใช้ดื่มกันด้วยนะ แะแล้ว เอมันขึ้นมาเร็ว ๆ มันตายรึยังล่ะ”

เซตุดาตีตาเหลือกริบวิ่งไปที่บ่อ นายดำ และนักศึกษาต่างมองหน้ากันแล้วงง แต่บางคนก็ยิ้ม

“อาจารย์ว่าอะไรมันตายครับ” นักศึกษาคนหนึ่งถามอาจารย์เซตุด

“อ้าว.....ก็หมาที่พวกเธอตีแล้วทิ้งลงไปใบบ่อนั้นแหละ”

“ตีหมาครับอาจารย์ ไม่ใช่ “ตีหมา” “ตีหมา” หมายถึง ถังตักน้ำ หรือกระป๋องตักน้ำ ไม่มีใครตีหมาหรอกครับ”

เซตุดยิ้มปุ่เล็กน้อย นักศึกษาก็พลอยยิ้มไปด้วย เรื่องของภาษาถิ่นใต้แล้ววุ่น ๆ อย่างนี้แหละ ขอรับ ในการเรียนการสอนถ้าลงใช้ภาษาถิ่นสื่อสารกันแล้วละก็อาจจะทำให้เกิดการเข้าใจไขว้เขวกันไปได้ และยุ่งยากพอสมควรทีเดียว ยิ่งในวงการของศาลยิ่งสนุกกันใหญ่ เพราะพูดดีไม่ดีถ้าเผื่อคำให้การของคู่กรณีทำให้ศาลตีความผิดแล้วละก็ถือเป็นอันว่าไม่ใคร่ก็ใคร่เป็นต้องมีโอกาสไปอยู่ห้องงง เฮ้ย.....ห้องกรงได้ย้ายนักแล

ผมได้เข้าไปฟังการพิจารณาตัดสินคดีของศาลในคดีหนึ่ง เป็นคดีเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา คดีแบบนี้ร้อยทั้งร้อยผู้ชายนี้แหละขอรับที่ตกเป็นจำเลย เรื่องนี้ก็เช่นกัน ความจริงเรื่องของเรื่องมีอยู่ว่า ไอ้หนุ่มกับอีสาวมันรักกันแล้วก็แอบลักลอบได้เสียกันอยู่บ่อย ๆ จนพ่อแม่ฝ่ายหญิงทราบเรื่องเข้าก็โมโหโกรธา และความไม่ชอบหน้าไอ้หนุ่มที่พยายามขัดเสียดความเป็นพ่อตาแม่ยายให้ พ่อแม่ฝ่ายหญิงจึงบังคับให้ลูกสาวฟ้องร้องปรักปรำว่าไอ้หนุ่มคนรักมันข่มขืนกระทำชำเรา

เรื่องถึงศาล ศาลก็ต้องสอบสวนหาความเป็นธรรมให้แก่ทุกฝ่าย ต่อไปนี่เป็นคำให้การของคู่กรณี

ผมได้ตัดตอนเอามาเฉพาะส่วนที่พอจะเป็นบันเทิงคดีได้เท่านั้น ส่วนของจริงนั้นเขาซักกันจนชัดเจนแจ่มแจ้งถึงแก่นกันอย่างไร ผมคงเว้นที่จะกล่าวนะ ขอรับ

“คุณชื่ออะไรครับ” ทนายจำเลย (เป็นคนภาคกลาง) ซักถามโจทก์สาวผู้เจ็บแสบ

“เชอ (ชื่อ) ถ้องชะ” สาวถ้องตอบเป็นภาษาถิ่นใต้

“นามสกุลว่าอะไรครับ” ทนายซักต่อ

“เกิดบางใหญ่” สาวถ้องบอก

“ผมไม่ได้ถามว่าเกิดที่ไหน ผมถามนามสกุลของคุณ”

“กำ (ก็) นั้นแหละนามสกุล ฉานเชอ (ดิฉันชื่อ) ถ้อง นามสกุลเกิดบางใหญ่ชะ”

ทนายความพยักหน้าแล้วยิ้ม สาวถ้องก้มหน้าลงยิ้มเหมือนกัน

“ตอนเกิดเหตุคุณเดินมากี่คนครับ”

“ฉานมาแต่สวน”

“ผมไม่ได้ถามว่าคุณมาจากไหน แต่ถามว่ามากี่คน” ทนายซักเคือง

“ฉานมาแต่สวนจริง ๆ” สาวถ้องกล่าวยืนยันกว่าจะรู้เรื่องกันได้ก็เล่นเอาต่างคนต่างหน้าบึ้งเพราะคำว่า “มาแต่สวน” ในภาษาถิ่นใต้เขาหมายถึง “มาคนเดียว หรือมาตามลำพัง” นั้นเองครับ น่าเห็นใจทนายท่านนะครับ

“เอาละ รู้แล้วว่าเดินมาคนเดียว เฮ้ย.....มาแต่สวน ที่นี้ไหนคุณลองเล่าถึงตอนที่เกิดเหตุว่าคุณถูกข่มขืนได้อย่างไร”

“คือว่า ฉานเดินมาแต่สวน มาทางตรอกข้างวัดกลาง ไอ้เลิศหยบ (แอบ, ซ่อน) อยู่ข้างทาง พอฉานมาถึงหมั้นกำออกมากอดมั่ง จูบมั่ง แล้วหมั้นกำจับฉานยื่นพิงกำแพงวัด มันลอกผ้าถุงฉานขึ้นแล้วหมั้น เอ้อ.....หมั้นกำทำฉาน” สาวเจ้าให้การเสียงค่อยเบา

“แสดงว่านายเลิศเขาข่มขืนคุณในลักษณะ ยืนพิงกำแพงวัด ไซม์มัย” ทนายความซักต่อ

“ฉาน” สาวต้องรับคำ “ฉาน” หมายถึง “คะ” นั่นเอง

“เดี๋ยวผมขอถามอีกคำเดียวว่าระหว่างคุณ ต้องกับนายเลิศนี้ใครสูงใครเตี้ยกว่ากัน”

“ฉานแหละสูงหาหมั้น” (ฉานซีสูงกว่าเขา)

“เมื่อคุณตัวสูงกว่าเขา แล้วเขาจะข่มขืน คุณได้ยังไง” ทนายความจำเลยจับประเด็นได้

“ฉานกำหีบวารลงมาแหละ” สาวต้องตอบ

อายุๆ

คำว่า “วาร” ในภาษาถิ่นใต้ หมายถึง ทวาร หรือ ก้น หรือ “เว็จมรรค” ดังนั้น “หีบวาร” ก็ หมายถึง “ขยับก้น” ลงว่าสาวกำลังยืนพิงกำแพงอยู่ แล้วกลับเลื่อนก้นลงมาให้ผู้ชายกระทำชำเฒันก็ แสดงว่าไม่ใช่ถูกข่มขืนแล้ว แบบนี้เขาเรียกว่า สมยอมนะซีขอรับ คดีนี้ศาลจึงสั่ง.....ยกฟ้อง

นายเลิศผู้เป็นจำเลยจึงเดินยิ้มพ้นข้อหาไป ทั้งนี้ก็เพราะว่าคำว่า “หีบวารลง” คำเดียวเท่านั้นแหละ ขอรับ แฮ่อ.....ภาษามันก็ดีเหมือนกันนะขอรับ

